שיל"ת

קונטרס

דפ'ירשנו

על סדר הדף היומי

קובץ ביאורים והערות על סדר הדף היומי שנתלבנו
בלימוד בצוותא על ידי

הר"ר זלמן חיים הומינר הי"ו
והבה"ח יוסף יצחק גולדשטיין הי"ו

יוצא לאור ע"י
ארגון שיעורי תורה שע"י קהילת קרעטשניף

גיליון שיב שנה ז' פרשת תולדות חודש כסלו שנת ה' תשפ"ז לפ"ג
בכורות מט. – נה:

קוראים המעוניינים להצטרף לרשימת תפוצה במייל
ניתן לפנות לכתובת המייל
sh**0533132203**@gmail.com

להנצחות וכן לכל ענייני הגליון ניתן לפנות
להר"ר זלמן חיים הומינר בפל' 053-3132203

נ.ב. הביאורים וההערות נכתבו תוך כדי לימוד ואפשר ונפלו טעויות ולכן נבקש מכל מי שיש לו הערות או הארות אם יוכל לשלוח בכתב לכתובת מייל הנ"ל.

פרנס השבוע

ברכת מזלא טבא וגדיא יאה

שגורה בזאת

לכ''ק מרן אדונינו מורנו ורבנו

שליט''א

לרגל שמחת נישואי נכדו חביבו

הרב מאיר שלום הי''ו

בן הרה''צ רב דקהילתנו שליט''א

חתן כ''ק האדמו''ר מדזיקוב ויזניץ שליט''א

עב''ג נכדת

כ''ק האדמו''רים ממעליץ ומדעעש שליט''א

יהא רעוא מן קדם שמיא שיאריך ימים על
ממלכתו בבריות גופא ונהורא מעליא
ונשפע כולנו משמחה זו השפעות טובות
ברוחניות ובגשמיות

בברכה

מערכת דפירשנו

מה בגליון?

- הא לאמר רב חסי הכל מודים לענין מבילות יום שלשים כיום שלפניו ואמר שמואל הלכה כדברי המיקל בחבל, והיינו דלכו"ע להלכה גבי מבילות יש להקל לתינוק שמת ביום ל' נחשב כיום שלפניו וכנפל, שאין לריך להתאבל, לריך ביאור דהרי רב חסי אמר דאין בזה כלל מחלוקת, דהכל מודים בזה דכיום שלפניו הוא, ואילו שמואל לא אמר הכי, אלא להלכה כדברי המיקל, משמע דכן איכא חולק דמחמיר בזה, רק דההלכה אינה כמותו, וממילא לריך ביאור במאי פליגי רב חסי ושמואל, דמה שורש מחלוקתן, דלמה לרב חסי לא נחלקו בזה כלל, ואילו לשמואל הגם דההלכה כהמיקל מ"מ נחלקו בה? (הערה ע"ל)
- הא דאמרו במשנה מת האב בתוך שלשים בחזקת שלא נפדה עד שיביא ראיה שנפדה לאחר שלשים יום בחזקת שנפדה עד שיאמרו לו שלא נפדה, והיינו דבמת האב קודם שעברו ל' יום מלידת בנו החזקה הוא שלא נפדה, דבשתא אין אדם פודה בנו קודם זמן החיוב, ובפרט לפי שמואל דאין בנו פדוי קודם שלשים אם ליתנהו למעות ביום שלשים, דודאי לא יסתכן ויפדהו לחנם קודם זמן החיוב, אבל מת לאחר שלשים יום מלידת בנו בחזקת פדוי הוא, דכוד אינשי פודים מיד ביום שלשים דהוא זמן חיוב המלוה, ורק אם אמרו לו להדיא בני המשפחה וכדומה דלא נפדה וגיוה לו אביו לפדות את עלמו חייב בפדיון, הקשה הרה"ג ר' גמליאל

רבינוביץ שליט"א למה כאן לא נידון במשנה האופן שמת החב ביום שלפיס, כמו שנידון לעיל גבי מת הבן ביום שלפיס, אי כלפניו הוא ואינו פלוי על שיבית רחיה שנפלה, אי כלאחריו הוא והוה פלוי על שלא יאמרו לו שלא נפלה? (הערה ע"ה)

- מה לומר שמואל נהרא מכיפיה מיבריך ופליגא דרב לומר רב אמי אמר רב מיטרא במערבא סהדא רבה פרת וכו' ופליגא דיליה מדידיה לומר שמואל אין המים נטהרין בזוחלין אלא פרת ביומי תשרי, והיינו דשמואל אמר להנהר מתרבה מעצמו, ואילו רב אמר להגשמים הם שמרבים אותו, ולכך כשיש ריבוי גשמים בארץ ישראל המים בוחים על פרת ומתרבה עם הנהר, וזהו רחיה לריבוי הגשמים שבארץ ישראל, ומלך שני שמואל עצמו גם אמר כרב לנהר שהוא זוחל אינו מטהר אלא רק פרת שנובע מעצמו וגם זה רק ביומי תשרי שאינו מתרבה מן הגשמים, משמע שמואל עצמו סבר כרב שהוא מתרבה מן הגשמים ולא מעצמו, וזה הוא סותר דברי עצמו, וקשה מה המחלוקת כלל, הרי יש לומר דשמואל שאמר להנהר מתרבה מעצמו לא היה כוונתו דרק מעצמו מתרבה אלא גם מעצמו מתרבה, להרי דבר ברור הוא דגם הגשמים מרבין אותו ולא שייך לחלוק בזה כלל, וממילא אפשר לכל דעות הללו חלק שיטתא ניהו, להנהר בוחת מתרבה בעצמו ולכך הוא מטהר בזוחלין ביומי תשרי, רק שבימות הגשמים הוא מתרבה הרבה מן הגשמים ולכך אמר רב דסהדא רבה פרת, ולכך בימי הגשמים אינו מטהר בזוחלין לחיישינן שרוב מימיו מן הגשמים, וממילא ל"ע מה היה קושיית הגמ' דשמואל לדשמואל, ולמה הוכרחו לומר דפליגא דרב? (הערה פ"ב)

דף מט ע"א

עד. **בגמ' אמר רב אשי הכל מודים לענין אבילות יום שלשים כיום שלפניו ואמר שמואל הלכה כדברי המיקל באבל.** היינו דלכולי עלמא להלכה גבי אבילות יש להקל דתינוק שמת ביום שלשים נחשב כיום שלפניו וכנפל, שאין צריך להתאבל. אבל צריך ביאור דהרי רב אשי אמר דאין בזה כלל מחלוקת, דהכל מודים בזה דכיום שלפניו הוא, ואילו שמואל לא אמר הכי, אלא אר דהלכה כדברי המיקל, משמע דכן איכא חולק דמחמיר בזה, רק דההלכה אינה כמותו והלך אחר המיקל באבל, וממילא צריך ביאור במאי פליגי רב אשי ושמואל, דמה שורש מחלוקתן, דלמה לרב אשי לא נחלקו בזה כלל, ואילו לשמואל הגם דהלכה כהמיקל מ"מ נחלקו בה. ועוד קשה דבשלמא לרב אשי ניחא דמיקל באבילות, דהוא סובר דאין בזה כל חולקים להחמיר, אבל לשמואל דכן איכא בזה מחלוקת, למה דווקא גבי אבל הלכה כהמיקל, הרי אם הלכה כמותו בכל אופן יש לומר הלכה כמותו, ולמה בשאר דינים לא אמרו הלכה כהמיקל, ואם משום ששמואל סבר דבאבילות יש להקל סבר הכי, למה החולק שמחמיר לא סבירא ליה הכי להקל באבילות, וצ"ע.

עה. **במשנה מת האב בתוך שלשים בחזקת שלא נפדה עד שיביא ראיה שנפדה לאחר שלשים יום בחזקת שנפדה עד שיאמרו לו שלא נפדה.** היינו דבמת האב קודם שעברו ל' יום מלידת בנו החזקה הוא שלא נפדה, דבסתם אין אדם פודה בנו קודם זמן החיוב, ובפרט לפי שמואל דאין בנו פדוי קודם שלשים אם ליתנהו למעות ביום שלשים, דודאי לא יסתכן ויפדהו לחנם קודם זמן החיוב, אבל מת לאחר שלשים יום מלידת בנו בחזקת פדוי הוא, דרוב אינשי פודים מיד ביום שלשים דהוא זמן חיוב המצוה,

ורק אם אמרו לו להדיא בני המשפחה וכדומה דלא נפדה וציוה לו אביו לפדות את עצמו חייב בפדיון. שמעתי להקשות מהרה"ג ר' גמליאל רבינוביץ שליט"א למה כאן לא נידון במשנה האופן שמת האב ביום שלשים, כמו שנידון לעיל גבי מת הבן ביום שלשים, אי כלפניו הוא ואינו פדוי עד שיביא ראיה שנפדה, אי כלאחריו הוא והוה פדוי עד שלא יאמרו לו שלא נפדה. ואין לומר דנידון הענין גבי הבן והוא הדין לגבי האב, וכשם ששם אמרו דלת"ק כיום שלפניו, ולר' עקיבא אם נתן לא יטול ואם לא נתן לא יתן. דהרי שם איירי לגבי עצם החיוב אם נתחייב הבן בפדיון או לא, ולכך אמר ת"ק כיום שלפניו, דאינו חייב בפדיון, אבל לגבי רגילות של אינשי, הרגילות הוא לפדות ביום שלשים, וממילא אולי כן פדה האב, וממילא אינו חייב לפדות את עצמו, ואינו צריך להביא ראיה שנפדה. וכן לר' עקיבא אין ראיה דיאמר אם נתן לא יטול, דהרי אולי כאן אמרינן דהאב כן נתן כבר, ודווקא שם דספק הוא אם חייב בפדיון לכך לא יטול. ואולי יש לומר דלת"ק דסבר דהחיוב הוא רק משלשים ולמעלה כאן ודאי הוה יום שלשים כלפניו, דהרי עדיין לא בא לכלל חיוב ביום שלשים, ואין שום חילוק בין קודם שלשים לשלשים, ועוד, דכאן דודאי יש חיוב פדיון של הבן דהרי הוא המשיך לחיות אחר שלשים, בזה לכו"ע יהא הדין כת"ק דהוי כיום שלפניו דחייב לפדות עד שיביא ראיה שנפדה, והטעם דהיות והחיוב הוא ודאי, ואילו לומר דנפדה או לא ספק הוא, ממילא על הבן לפדות את עצמו, דגם חזקת נפדה אין לו עדיין, דהרי לא עבר יום שלשים בחיי אביו, ודווקא בעבר יום שלשים בחיי אביו דחזקת נפדה יש לו, לכך אמרו דעד שלא יאמרו לו שלא נפדה פטור מלפדות, וגם ר' עקיבא דלעיל גבי הבן סבר דבספק שב ואל תעשה, כאן דהחיוב הוא ודאי יש לומר דיחייב לפדות, דהספק הוא רק גבי הדמים ולא גבי החיוב, וצ"ע

לדינא. ומה דלא נכתב נידון זה במשנה, יש לומר דלר׳ עקיבא פשיטא לן דכאן הדין כת״ק דכיום שלפניו הוא וכנ״ל, וכפי שאמר ת״ק גבי מת הבן, וממילא כאן הוא אינו חולק ולכך אין לשיטתו לדון בזה, ואילו לת״ק דיום שלשים אין בו שום חילוק מקודם שלשים אין זה נידון כלל.

דף מט ע״ב

עו. **בגמ׳ איתמר הפודה את בנו בתוך שלשים יום וכו׳ רב אמר בנו פדוי מידי דהוה אקידושי אשה התם לאו אע״ג דנתעכלו המעות הוו קידושי הכא נמי לא שנא ושמואל אמר לך התם בידו לקדשה מעכשיו הכא אין בידו לפדותו מעכשיו.** היינו דרב למד מקידושי אשה דאפי׳ בנתעכלו המעות הוו קידושי, א״כ גם כאן גבי פידיון על אף דליתנהו למעות ביום שלשים הוה פידיון, אבל שמואל סבר דרק שם גבי אשה כיון דבשעה שהיו המעות בעולם היה בידו לקדשה לכך יחולו הקידושין גם אחר שנתעכלו המעות, ומשא״כ גבי פידיון כיון דבשעה שהיו המעות בעולם עדיין לא היה בידו לפדותו, ממילא לא יחול הפידיון אחר שנתעכלו המעות. ומשמע דלשמואל בעינן או מעשה הפדיון ביום שלשים, או לכל הפחות שיהיו המעות בעולם ביום שלשים, ובאחד מיניהו סגי, ורק כאן דשניהם ליתנהו לכך אין כאן פידיון. אבל קשה דאם לגבי מעשה הפדיון אין צורך שיהא דווקא ביום שלשים, למה בעינן שיהיו המעות בעולם ביום שלשים, הרי גם גבי קידושין למעשה לא קידשה היום וכם ליתנהו למעות היום, וממילא במה יחולו הקידושין היום, ובהכרח יש לומר דמעות אלו נחשבות כמלוה אצלה לחול היום על ידיו הקידושין, וא״כ למה כאן לא ייחשבו מעות הפידיון כמלוה אצל הכהן לחול היום הפידיון על ידיהם. ואולי באמת לגבי מלוה נחלקו רב ושמואל אם יכול לחול כשמעשה הפידיון היה קודם, דרב סבר דמלוה יש לו חלות מעכשיו על אח״כ, ונחשב החלות בתמורה להחנאה שהיתה קודם,

ואין צריך שיהא ההנאה בזמן שיכול לחול. ומשא"כ שמואל סבר דמה שמלוה עושה חלות זהו דווקא בדבר שההנאה היתה בזמן שבידו לעשות חלות, דיכול לחול גם אח"כ על ידי מלוה, ואילו אם עכשיו אין בידו לפדות לא יחול על ידי מלוה מעכשיו, דלמעשה ביום שלשים שיכול לחול הפדיון אין כאן כלום.

עז. **בגמ' אמר רב ירמיה הכל מודים היכא דליכא אלא חמש סלעים הוא קודם לבנו מאי טעמא דמצוה דידיה עדיף כי פליגי היכא דאיכא חמש משעבדות וחמש בני חורין ר' יהודה סבר מלוה הכתובה בתורה ככתובה בשטר דמיא וכו'.** היינו דסבר רב ירמיה דלכו"ע מצוה דידיה עדיף, וכל המחלוקת הוא לגבי לפדות ממשעבדי אם אפשר או לא. אבל קשה דהרי ר' יהודה להדיא אמר דמצותו על אביו ומצות בנו עליו, משמע דמצוה דידיה אינה קודמת כלל למצות בנו, דהרי דידיה לא עליו מוטלת, ודווקא מצות בנו מוטלת עליו, ובפשיטות היה נראה דמחלוקתן אם החיוב הוא על האב דווקא והבן רק חייב לשלם חוב אביו, או החיוב הוא על שניהם ולכך דידיה עדיף, וממילא איך ביאר כאן רב ירמיה דלכו"ע דידיה עדיף. וצריך לומר דזה ודאי אי אפשר לומר דאין חיוב על הבן עצמו לפדות, דא"כ למה גבי בן הגיורת חייב בפדיה, והרי אביו אינו חייב בכך דהרי גוי הוא, ומ"מ אמרו לעיל (מו.) דנתגיירה מעוברת בכור לכהן, וזהו סתם משנה ולא מצינו בה חולק, אלא זה ודאי דגם על הבן איכא חיוב ולא רק על האב, ולכך ביאר רב ירמיה דגם לר' יהודה דידיה עדיף, ורק באיכא משועבדות הוא דנחלקו אם יכול להוציא המשועבדות לחוב אביו ומשום מלוה הכתובה בתורה, וזה היה כוונתו של ר' יהודה באומרו שמצותו על אביו, והיינו דחוב אביו הוא ולכך מוציא מן המשועבדות.

פרק ט
דף נג ע״ב

עח. בגמ׳ וכי תימא אפשר דשדי ביה מומא בכולי עדריה מהרה יבנה בית המקדש ובעינן בהמה להקרבה וליכא הכא נמי בבכור בהמה מהרה יבנה בית המקדש ובעינן בהמה להקרבה וליכא אפשר בפשוטין הכא נמי אפשר בלקוחין כיון דאיכו שדי ביה מומא בכולי עדריה ושכיחי מומי דפסילי בקדשים דאפי׳ דוקין שבעין נמי פסלי לא שכיחי. היינו דאין לומר דגבי מעשר יפטור עצמו ממעשר על ידי שיטיל מום בכל עדרו, דיש לחשוש שמהרה כשיבנה בית המקדש לא יהיו בהמות ראויים להקרבה, והקשו א״כ גבי בכורה למה כן אמרו דיטיל בהם מום, הרי גם שם יש לחשוש להכי, ותירצו דמ״מ עדיין איכא פשוטין דאינו מטיל בהם מום וראויים להקרבה, דנהרי רק בבכור איירי שם, ודחו דא״כ גם גבי מעשר איכא לקוחין שקונה מאחרים שפטורין ממעשר ובהם לא יטיל מום, וממילא עדיין יהו בהמות ראויין להקרבה ולמה בשלו לא יטיל מום בכל העשר לפטור ממעשר, ודחו דמה שקונה מאחרים הם מיעוט, וגם בהם איכא הרבה שיש בהם מומין דהרי אפי׳ דוקין שבעין פוסל להקרבה, ולכך כן חוששין שלא ימצאו בהמות ראויין להקרבה ולכך אין לו להטיל מום בכל עדרו. אבל קשה מה שדחו הכא נמי אפשר בלקוחין, דמה תירוץ איכא בזה כלל, הרי גם הלקוחין בעל הבית שמוכרן כדי שהוא לא יהא חייב במעשר מטיל בהם מום, ומה החילוק מי הוא המטיל בהם מום, וממילא גם הני לא יהיו ראויין להקרבה, ומה יכול להואיל תירוץ זה, דהרי מה שפטורי ממעשר הוא רק לגבי הקונה ולא לגבי המוכרן. ודוחק לומר דאיירי במוכר עכו״ם, דבארץ ישראל רובם ישראל, וממילא לא יהא שכיח בהמה ראויה להקרבה. ואולי יש לומר דאיירי בשמכרן לולדות דלא נתחייב בהם בעל הבית במעשר ולכך אינו מטיל בהם מום, וגם הקונה אותן לא

נתחייב בהם במעשר דהרי לקוחין נינהו, וצריך עיון למעשה אם בכהאי גוונא באמת שניהם פטורים בהן ממעשר.

דף נד ע״ב

עט. בגמ׳ אי הכי כבשים ועזים נמי וצאן משמע כל צאן אחד הכא נמי לימא משמע כל דגן אחד אמר אביי ראשיתם וכן אמר ר׳ אילעא ראשיתם. היינו דהקשו בגמ׳ למה גבי כבשים ועזים לא נאמר דלא יתעשרו זה עם זה מקל וחומר מחדש וישן שאינן כלאים זה בזה ואינם מתעשרים יחד כ״ש כבשים ועזים שכן הוו כלאם זה בזה, ודחו בגמ׳ דשאני התם דכתיב בהו וצאן דמשמע כל המיני צאן אחד נינהו, דשוים ומתעשרים יחד זה עם זה, ועל זה הקשו א״כ למה גבי דגן לא נאמר הכא דכל דגן אחד הוא, ולמה אינם מתעשרים זה עם ה, ודחו בגמ׳ דשאני הכא דכתיב ראשיתם דמשמע דיש ליתן ראשית לכל אחד ואחד. אבל קשה דלמה גבי ראשית יש ללמוד מינה משמעות דלכל אחד איכא ראשית שלו לבד, אדרבה למה לא נאמר דראשיתם היינו ראשית של כולם יחד, וכמו שאמרנו גבי צאן. דהרי ראשיתם אפשר שיהא במשמע ראשית אחד של רבים, ולא בהכרח משמע כמה ראשית לכל אחד לבדו. ואולי יש לומר דהיות וכבר כתיב שם דגן קודם ראשיתם, ודגן אפשר לומר כל דגן אחד, ממילא גם אם נפרש דראשיתם היינו ראשית אחד לכולם, עדיין יהא זה כריבוי אחר ריבוי דלא בא אלא למעט, דהיינו דגן אחד וראשית אחד, ולכך בכל גוונא נלמד מכאן דבעינן לעשר כל אחד לעצמו ולא יתעשרו זה עם זה, ולכך מראשיתם נלמד דאינם מתעשרים יחד, או משום דמשמע ראשית לכל אחד לעצמו, או משום דמשמע ראשית אחד לכולם ואינו בא אלא למעט.

דף נה ע״א

פ. בגמ׳ אמר ר׳ חייא בר אבא אמר ר׳ יוחנן למה נקרא שמו ירדן שיורד מדן אמר ליה ר׳ אבא לרב אשי אתון מהתם מתניתו לה אנן מהכא מתנינן לה ויקראו לו ללשם דן בשם דן אביהם ואמר ר׳ יצחק לשם זו פמיים ותניא יוצא ממערת פמיים. היינו דנהר הירדן יוצא ממקום ששמו דן, דהרי ללם קראו דן, ולשם הוא פמיים. אבל קשה מה נתחדש במה שלמדוהו מהפסוק, הרי לשני הביאורים נקרא ירדן על שם שיוצא מדן, ומה באו לחדש ולומר אנן מהכא מתנינן לה. ונראה דבאמת לגבי שמו ירדן לא נתחדש כלום, וכל החילוק הוא מניין לנו דיוצא ממקום ששמו דן, דלביאור א׳ יודעין כן ממה דנקרא שמו ירדן, ואילו לביאור השני למידים כן מן הפסוק ולא רק משמו, אלא דשמו נקרא כן בשביל זה וכפי שקראו בפסוק ללשם על שם אביהם דן.

דף נה ע״ב

פא. בגמ׳ זכרותא דמיא פרת דאמר רב יהודה אמר רב הנודר ממימי פרת אסור בכל מימות שבעולם וכו׳ **והאיכא עינתא דמידליין אמר רב משרשיא הנחו פולמי דפרת נינהו.** היינו דאמרו בגמ׳ דכל המים שבעלום מקורם מפרת, ולכך אם נדר על עצמו ליהנות ממימי פרת נאסר בכך בכל המימות שבעולם. ועל זה הקשו והאיכא מעיינות שנובעים בהרים שאינם באים מפרת, ולמה גם בהם ייאסר מי שנדר ממימי פרת, ותירצו דכן באים מפרת, שמים של פרת מקלחים תחת הקרקע עד שהם נובעים באותם נביעות שבהרים, ולכך גם בהם נאסר אם נדר ממימי פרת. אבל עדיין קשה דהרי איכא מי גשמים דהם ודאי אינם באים מפרת, וממילא למה ייאסר מכל מימות שבעולם, הרי איכא בארות ומקומות המתקבצים בהם מי גשמים ולמה ייאסר בהם. ואולי יש לומר בדוחק דמה שאמרו אסור בכל מימות

שבעולם, היינו המים שנמצאים בעולם ומקורם בעולם, אבל באמת מי גשמים שאין מקורם בעולם אלא מלמעלה מן הגשמים הם באים, אולי בהם באמת לא ייאסר, וצ"ע לדינא.

פב. בגמ' מסייע ליה לשמואל דאמר שמואל נהרא מכיפיה מיבריך ופליגא דרב דאמר רב אמי אמר רב מיטרא במערבא סהדא רבה פרת וכו' ופליגא דידיה אדידיה דאמר שמואל אין המים נטהרין בזוחלין אלא פרת ביומי תשרי. היינו דשמואל אמר דהנהר מתרבה מעצמו, ואילו רב אמר דהגשמים הם שמרבים אותו, ולכך כשיש ריבוי גשמים בארץ ישראל המים באים עד פרת ומתרבה שם הנהר, וזהו ראיה לריבוי הגשמים שבארץ ישראל, ומצד שני שמואל עצמו גם אמר כרב דנהר שהוא זוחל אינו מטהר אלא רק פרת שנובע מעצמו וגם זה רק ביומי תשרי שאינו מתרבה מן הגשמים, משמע ששמואל עצמו סבר כרב שהוא מתרבה מן הגשמים ולא מעצמו, ובזה הוא סותר דברי עצמו. אבל באמת קשה מה המחלוקת כלל, הרי יש לומר דשמואל שאמר דהנהר מתרבה מעצמו לא היה כוונתו דרק מעצמו מתרבה אלא גם מעצמו מתרבה, דהרי דבר ברור הוא דגם הגשמים מרבין אותו ולא שייך לחלוק בזה כלל, וממילא אפשר דכל דעות הללו חדא שיטתא נינהו, דהנהר באמת מתרבה בעצמו ולכך הוא מטהר בזוחלין ביומי תשרי, רק שבימות הגשמים הוא מתרבה הרבה מן הגשמים ולכך אמר רב דסהדא רבה פרת, ולכך בימי הגשמים אינו מטהר בזוחלין דחיישינן שרוב מימיו מן הגשמים, וממילא צ"ע מה היה קושיית הגמ' דשמואל אדשמואל, ולמה הוכרחו לומר דפליגא אדרב.